

— За кого погледнахте? — питаше неумолимо любезниятъ нотариусъ.

Единъ философъ е казалъ, че всѣка лъжа носи наказанието съ себе си: тя те кара да я подкрѣпишъ съ друга лъжа.

И злощастниятъ писателъ излъга. Той наименова едно случайно име. И се исчърви до ушитѣ. Той би веднага побѣгналъ, но страхътъ отъ срѣща съ Каишева го задържа при вѣжливия Братемойевъ.

Изумлението му порасте, когато нотариусътъ му отговори:

— Нойчовъ? Той дохождà тая заранъ; отиде да приготви при адвокати́на една книга, и пакъ ще дойде... Почакайте го тогава!

Кардашеву забръмча главата.

Сега още една страшна, по-голѣма опасность, го заплашваше. Ако дойде Нойчевъ какво ще му каже? Та той нито е ималъ нѣкаква работа съ Нойчева, нито се познаватъ съ него! Мисълта, за очна срѣща съ него го вдърви... Пакъ лъжи и какви още? И положение до нѣмай-каждѣ глупаво! Той прѣдпочете по-малкото зло отъ по-голѣмото и стана.

— Азъ сбъркахъ, каза нотариусътъ, като подаде нѣкакви книжа на единъ отъ писаритѣ; — Нойчевъ каза че ще дойдо подиръ обѣдъ... Сега е и късно. Азъ само тѣй, рекохъ... искахъ да поостанете при мене...

Кардашевъ сѣдна съ олекнала душа, защото, при едно ново отваряне вратата, той съзикаса жълтата изрусѣла шапка въ коридора.

— Стойте, стойте... обърна се пакъ нотариусътъ къмъ него... Азъ много се радвамъ отъ приятния случай, който ви доведе тука. Азъ отдавна желаяхъ да се срѣснемъ горещо съ васъ и да поговоримъ за нѣщо си, по книжевни работи — па, като сниши гласа си, прибави: — и ние сегисъ тогисъ сме подрасквали, на младо врѣме де!